

fået opbakning både i Folketinget og i befolkningen, men man brugte hele centraladministrationen til at feje ugeringerne ind under gulvtæppet. Man skulle ærlig talt tro, at politikere og særlig regeringer havde lært noget af de historiske fejlgreb, der er sket, men det er åbenbart ikke tilfældet.

Statsministeren siger, at den undersøgelse, man nu vil tilbyde færingerne, skal give mulighed for at få fastslået, om der er grundlag for at rejse erstatningsvæg mod Den Danske Bank.

Det er noget vrøvl, og det ved regeringen godt. Parterne i denne sag er Finanstilsynet og Finansieringsfonden af 1992. Det var tidligere Den Danske Bank og Finansieringsfonden. Det var de to parter, der indgik den aftale, som forelå i et udkast til pressemeddelelse, ti dage før den officielle aftale om aktieombytning blev indgået den 22. marts og fem dage før mødet i Nationalbanken, hvor færingerne fik sat tomme skruerne på: Godkend aftalen, eller Færøbanken lukker på mandag!

Den danske regering forsikrede igen her færingerne om, at der ikke var brug for flere penge i Færøbanken. Det var den aftale, regeringen ikke ønskede offentligheden skulle få kendskab til, fordi man ikke ønskede en debat om, at aktieombytningen på baggrund af 1992-regnskaberne var til fordel for Den Danske Bank, fordi værdispørgørelsen i de to banker var vidt forskellig – en aktieombytning, hvorved det mest elementære krav ellers er, at man har en aktuel opgørelse over aktiver og passiver pr. overtagelsesdagen.

Det havde man ikke, derimod kun et regnskab fra 1992, hvorom vi i dag ved, at det var meget langt fra den virkelige verden. I realiteten var Færøbanken på det tidspunkt fallit. Det var så slemt, at Den Danske Bank fire dage efter aktieombytningen ikke engang ville yde et nødlån på 100 mio. kr. uden håndpant i fast ejendom. Det siger noget om, hvor slemt det stod til i Færøbanken, men det siger frem for alt noget om, at Den Danske Bank var helt klar over, hvordan forholdene var.

Regeringens såkaldte færøudvalg, som bestod af embedsmænd og stadig består af embedsmænd fra Statsministeriet og Finansministeriet og Økonomiministeriet og Industriministeriet, havde i lang tid arbejdet med sagen. Færøgruppen er etableret helt tilbage i september 1992, hvor Finanstilsynet for anden gang det år havde været på Færøerne for at konstatere, hvor galt det stod til med bankerne, vel at mærke begge bankerne.

Så færøgruppen, som også bestod af Finansieringsfonden og Finanstilsynet, må ved aktieombytningen have været helt klar over, at Færøbanken havde lige så store problemer som Sjóvinnubanken, det vil sige, at den fond, som man stiftede med aftalen 6. oktober 1992, og som er den ene part i sagen, havde alle oplysninger om Færøbanken og deltog i alle møder med færøgruppen og Finanstilsynet inden aktieombytningen.

Køberne, Finansieringsfonden, og sælgeren, Den Danske Bank, var enige om prisen. Alle oplysninger om Færøbankens forhold var kendt af begge parter. Hvordan i alverden kan regeringen så få nogen til at tro, at færingerne efterfølgende kan rejse et erstatningskrav mod sælgeren, Den Danske Bank? Det er blålys. Det er at putte færingerne blå i øjnene.

I øvrigt er det sådan, at skal der rejses sag, skal den jo rejses af køberne, nemlig Finansieringsfonden, og her har den nuværende regering sørget for, at danskerne stadig har flertal.

Statsminister Poul Nyrup Rasmussen optræder efter min mening som instruktør i et stort narrespil, som skal give færingerne indtryk af, at de nu endelig skal have en retfærdig behandling. Det er det stik modsatte, de får, fordi man ikke kan ændre på de handelsvilkår, som blev aftalt, når alle parterne var bekendt med forholdene. Tiden kan ikke skrues tilbage, gjort gerning står ikke til at ændre. Statsministeren har selv i dag offentliggjort et revisionsprotokollat, hvoraf det fremgår med al ønskelig tydelighed, at den danske regering var fuldt informeret og også Finansieringsfonden og Den Danske Bank. Det var en politisk beslutning, der blev truffet.

Der er derfor ikke tale om et privatretligt erstatningsansvar over for Den Danske Bank, men om et politisk ansvar, som færingerne bør kunne gøre gældende over for den danske stat, og her kan statsminister Poul Nyrup Rasmussen se, om han kan gøre regres mod sin forgænger. Det tror jeg ikke man kan. Det er ikke ansvarspådragende at lave planer, som har til formål at narre nogen, men det er ansvarspådragende at sætte planerne i værk, hvis man har kendskab til, at det økonomiske grundlag ikke er i overensstemmelse med virkeligheden.

Hvis man ser på den særlov, som man nu tilbyder færingerne i stedet for en dommerundersøgelse, sætter den offentlighedsloven, ombudsmandsloven og forvaltningsloven ud af kraft. Retsplejelovens regler skal kun gælde, hvor det er nævnt i forslaget. Det er simpelt hen et surrog-